

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת נח ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

אות הקשת שעשה ה' עם נח

גוּנֵי הַקֶּשֶׁת, בַּת יַחֲדָה שַׁבַּת הַמִּלְכָּה. וְכֹן קִשְׁתֵּי מְרַמְזֵת בְּפִתּוּב (בראשית ב, ג) "וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ אֹתוֹ" בדלוג שתי אותיות.

מְצִינּוּ בַּזְהָר (תיקונים לו.) "כְּמִרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יְהִיָּה בְּעֵנּוּ. בְּיוֹם הַגִּשָּׁם כֵּן מִרְאָה הַנְּגִה סְבִיב, הוּא מִרְאָה דְמוּת כְּבוֹד ה' וְאִרְאָה וְאֶפֶל עַל פְּנֵי וְאֲשַׁמַּע קוֹל מִדְבָר" ומדוע הוא נפל על פניו מפני שאסור להסתכל בקשת. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אַבָּא וּמְדוּעַ אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּקֶשֶׁת, אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן מִפְּנֵי אֵלּוּ קַלְפוֹת שֶׁמִּתְלַבְּשׁוֹת בָּהּ, וְשֶׁהֵן בָּהּ, שֶׁהוּא רוּחַ סְעָרָה, עֵנּוּ גְדוֹל, וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת, וְנִגְהָ לֹו סְבִיב, וְזֶה הוּא שְׂרָאָה יְחִזְקָאֵל עָלָיו הַשְּׁלוֹם שְׂאָמַר "וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן", זֶה קוֹ תְּהוּ קַלְפָּה יִרְקָה שֶׁל אֲגוּז קוֹ יִרְקָה, "עֵנּוּ גְדוֹל", קַלְפָּה שְׁנִיָּה לְבָנָה שֶׁל אֲגוּז וְזֶה בָּהוּ, "וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת" קַלְפָּה שְׁלִישִׁית שֶׁל אֲגוּז וְזֶה חֶשֶׁךְ, "וְנִגְהָ לֹו סְבִיב", זֶה קַלְפָּה רְבִיעִית שֶׁל אֲגוּז שֶׁהִיא נֶאֱחָזֶת בַּמַּח, "וּמִתּוֹכָהּ כְּעֵין הַחֲשֵׁמֶל" זֶה מַח הָאֲגוּז. רוֹאִים שֶׁהַקֶּשֶׁת הִיא הַחֲשֵׁמֶל מִחַ הָאֲגוּז, דְּרַכּוּ יְחִזְקָאֵל קָבַל אֶת הַנְּבוּאָה, וְקִשְׁתֵּי זֹו חוֹדְרַת אֶת הַקַּלְפוֹת, וְהַקַּלְפוֹת נֶאֱחָזוֹת בָּהּ וּמִתְלַבְּשׁוֹת עָלֶיהָ, וְכַדְבָּאֲרֵנוּ בְּמֵאמַר 'חֲשֵׁמֶל חֲטָא', עַל הַחֲשֵׁמֶל שֶׁנִּהְפֵּךְ לְנַחֵשׁ, וְלָכֵן אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּקֶשֶׁת, דְּקִשְׁתֵּי נִרְאִית בְּעוֹלָם בְּזִמְנָן שֶׁל חֲטָא, שֶׁהַקַּלְפוֹת נֶאֱחָזוֹת בָּהּ, וְאֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּקַלְפוֹת. וְכֹן מְצִינּוּ בַּזְהָר (תיקונים עח.) שֶׁג' גוּנֵי הַקֶּשֶׁת הֵם כְּנֶגְדֵי ג' קַלְפוֹת הַטְּמָאוֹת שְׂרָאָה יְחִזְקָאֵל, שֶׁמִּתְלַבְּשׁוֹת עַל הַקֶּשֶׁת, בְּבַחֲיַנַּת עֶרְלָה הַמִּתְלַבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד.

נִרְאָה דְלָכֵן הַזְהָר מִמְשִׁיל אֶת הַקַּלְפוֹת עַל הַחֲשֵׁמֶל לְקַלְפַּת אֲגוּז, דְּפִרֵי הָאֲגוּז כְּשֶׁהוּא רְקוּב הַקַּלְפָּה מִסְתִּירָה אֶת הַרְקֵבוֹן שֶׁבְּפִנֵּים, לְעַמַּת פְּרוֹת אַחֲרִים שֶׁהַרְקֵבוֹן נִרְאָה מִבְּחוּץ. וְכֹן אָדָם שֶׁחֲטָא וְהִפְךָ אֶת הַחֲשֵׁמֶל שֶׁלּוֹ לְנַחֵשׁ, הַקַּלְפָּה מִסְתִּירָה אֶת הַרְקֵבוֹן וְכַלְפֵי חוּץ נִרְאָה כְּאֶחָד הָאָדָם. וְכֹן מוּבָא בְּסִפְר 'בְּרִית אַבְרָהָם' בְּשֵׁם 'מִדְרַשׁ חֲזִית' מָה אֲגוּז יֵשׁ בּוֹ שְׁתֵּי קַלְפוֹת אֶחָד עֵבָה וְאֶחָד רִפְּהָ, כֵּן הַמִּלְּהָ יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי עוֹרוֹת אֶחָד עֵב וְאֶחָד כֵּן אֲגוּז תְּחַלְתּוֹ א' וְסוּפוֹ ז' כְּמִנְיָן

מוּבָא בְּסִפְר 'עֲלָלוֹת אֶפְרַיִם' (מאמר שצד) אֵיבַר הַמִּלְּהָ נִמְשָׁל לְקֶשֶׁת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "עֲרִיָּה תַעֲוֹר קֶשֶׁתְךָ" וְכְתִיב "וַתֵּשֶׁב בְּאֵיתָן קֶשֶׁתוֹ". וְעוֹגוֹל הַקֶּשֶׁת דּוֹמָה לְעֶטְרָה שֶׁבְּרֵאשׁ הַגּוֹיָה, וְהַזְרַע יוֹרֵה כְּחֵץ, וְרִז"ל דְּרָשׁוּ "אֶת קֶשֶׁתִּי" דְמוּת הַמוֹקֵשׁ לִי, וּמִכְּתוּב זֶה לְמַדּוֹ רִז"ל שֶׁאָדָם נִבְרָא מֵהוּל. וְכֹן אָמְרוּ רִז"ל שֶׁאֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּקֶשֶׁת, וְזֶה דְגַמַּת שֶׁרַבְנוּ הַקְדוּשׁ לֹא נִסְתַּכֵּל בְּמִלְתּוֹ מֵעוֹלָם.

כְּתוּב (בראשית ט, יג) "אֶת קֶשֶׁתִּי נִתַּתִּי בְּעֵנּוּ וְהִיתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ; וְהִיָּה בְּעֵנְנֵי עָנָן עַל הָאָרֶץ וְנִרְאָתָה הַקֶּשֶׁת בְּעֵנָן" רוֹאִים שֶׁבְּרִית הַקֶּשֶׁת שֶׁעָשָׂה ה' עִם נֹחַ נִקְרָאת אוֹת הַמִּסְמָלֶת אֶת הַעֶטְרָה שֶׁבִּיְסוּד. וְכֹן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ן שֶׁם שֶׁזָּאת אוֹת הַמִּלְּהָ. נִרְאָה לְבָאֵר דְּחֲטָא דוֹר הַמַּבּוּל הִיָּה בְּבְרִית הַיְסוּד, כְּמוּבָא בְּרַש"י (בראשית ו, יב), וְכַתּוּבָא מִכֵּן שֶׁהֵם פְּגָמוֹ בִּיְסוּד וּבְקֶשֶׁת שֶׁלָּהֶם, הַפְּסִיק הַקַּב"ה אֶת הַשְּׁפַעַת הַיְסוּד הַכִּלְלִי לְעוֹלָם, וְנִחְרַב הָעוֹלָם. וְכַפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּמֵאמַר 'נֹחַ וּמִשֶׁה' מִהַזְהָר (נח סב.) שֶׁהַמַּבּוּל נִהְיָה עַל יְדֵי הַסְּתַלְקוֹת הָאוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה הַמִּסְמָלֶת אֶת הַיְסוּד. וְלֹאֲחֵר הַמַּבּוּל אָמַר הַקַּב"ה לְנֹחַ שֶׁאֵם יְחֲטָאוּ שׁוֹב, הוּא לֹא יִפְסִיק אֶת הַשְּׁפַעַת הַקֶּשֶׁת הַכִּלְלִי, וְהוּא לֹא יַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי. וְכַשִּׁיחֲטָאוּ תִהְיֶה הַקֶּשֶׁת בְּעֵנָן לְסַמֵּל שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַקֶּשֶׁת הַמִּסְמָלֶת אֶת הַעֶטְרָה שֶׁבִּיְסוּד שֶׁמְשַׁפִּיעָה אֶת הַשְּׁפַע לְעוֹלָם.

מְצִינּוּ בַּזְהָר (נח עא:) מֵהוּ קֶשֶׁתִּי כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹסֵף שֶׁכְּתוּב "וַתֵּשֶׁב בְּאֵיתָן קֶשֶׁתוֹ" בְּגַלְל שְׁיוֹסֵף צְדִיק וְנִקְרָא, וּמִשׁוּם כֵּן "קֶשֶׁתוֹ", זֹו בְּרִית הַקֶּשֶׁת שֶׁנִּכְלָלַת בְּצְדִיק, וּבְגַלְל שֶׁנֹּחַ הִיָּה צְדִיק הַבְּרִית שֶׁלּוֹ קֶשֶׁת. רוֹאִים שֶׁהַקֶּשֶׁת הִיא בְּבַחֲיַנַּת צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, דְּצְדִיק הוּא הַיְסוּד שֶׁעָלָיו עוֹמֵד הָעוֹלָם, וְכֵל הַשְּׁפַע עוֹבֵר דְּרַכּוּ וְכֹן הַקֶּשֶׁת הִיא בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה. וְכֹן מוּבָא בְּחִזְקוֹנֵי (בראשית מט, כד) שְׁיוֹסֵף הִיָּה מִמְּחָה בְּדְרִיכַת הַקֶּשֶׁת וְהַחֲצִים. וְכֹן מְצִינּוּ בַּזְהָר (פנחס רמג:) הַקֶּשֶׁת הוּא לְבוּשׁ הַשְּׁכִינָה, לְבוּשׁ הַצְּדִיק, שֶׁנִּקְרָא בְּרִית הַקֶּשֶׁת, וְהוּא אוֹת שַׁבַּת, וְאוֹת יוֹם טוֹב, וְאוֹת תְּפִלִּין, וְאוֹת בְּרִית מִלְּהָ, וְזֶה הוּא מְטָה, וְזֶה הוּא ש', שְׁלִשָּׁה

שמונת ימי מילה. וכן מצינו במדרש (פסיקתא רבתי יא) "גנת אגוז" למה נמשלו ישראל לאגוז, האגוז הזה נקלף שני קלפים, לכך משל ישראל בו, א"ר אבין שהם מוהלים ופורעים. רואים שהמדרש מקשר בין הערלה שעל היסוד לקלפת האגוז. וכן מובא ב'מטה אפרים' (סימן תקפג) שאגוז בגימטריא חטא. ובארנו במאמר 'חשמל חטא' שחטא הוא מלשון חוט, דחטא מוציא את האות ו' מהחוט ופוגם בחוט. וכן האגוז מסמל את הנחש המתלבש על החוט ופוגם את החוט שנהפך לחטא.

וכן מצינו במדרש שהאגוז מסמל את החוטאים והחטאים שמרעישים. (פסיקתא רבתי יא) למה נמשלו ישראל לאגוז, אלא כל הפרות שנופלין בארץ אין להם קול, והאגוז כשנופל לארץ קולו הולך. דבר אחר כל הפרות יכול אדם ליטול מהם מתוך השק ואין חבריהם מרגישים, אבל האגוז כיון שאתה נותן ידך ונוטל מהם מעט פלם מתרעמים ומרגישים, כך הם ישראל איש אחד חוטא פלם מרגישים, האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצף.

ועוד מובא שם כל הפרות נופלים לארץ מתלכלכים ונפשו של אדם קצה מהם לאכלם, אבל האגוז אם נופל ומתלכלך מרחיצו ואוכלו, כך ישראל אפלו מתלכלכים בעונות כל ימות השנה יום הכפורים בא ומרחיצים מעוונותיהם, שנגאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם". ד"א האגוז הזה חלוק, מי שאינו אמן לעלות בו מיד הוא נופל, שצריך לשמר עצמו שלא יפול הימנו.

וכן צורת פנים האגוז בגשמיות אם נקלף אותו, היא כצורת מ"ח, וכן רואים מהזהר שהבאנו לעיל שהוא קורא לפנים האגוז מ"ח האגוז, ומבאר לדברינו כיון שכל חטא פוגם במח האדם, על ידי שהוא משליט את הלב על המח במקום ההיפך, הרי הוא בחינת אגוז שהקלפה מכסה ושולטת על המח שבפנים.

וכן מובא ב'הגהות הרד"ל על המדרש' (שהש"ר ו, יז) שאגוז הוא מלשון גזיזה, ובארנו במאמר 'סוד החצי' שכל חטא חותך מהשפע השמור לאדם לעתיד לבא. וכן אגוז בגימטריא טוב דבתוך האגוז יש פרי שהוא החלק הטוב שבאגוז שמסמל את החשמל דקדשה.

מצינו במדרש (שהש"ר ו, יז) שבזמן נטיעת האגוז צריך לגלות את השרשים כדי שיצמח היטב. נראה דשרשי האגוז מרמזים על יניקתו מהקדשה, לכן גלוי השרשים עוזר לצמיחה. מובא בספר 'באתי לגני' (ח"ה קכד) מלוי אגוז עולה ארון שהוא יסוד אבא המלבש ביסוד ד"א. נראה לבאר על פי מה שמובא שם (קכ) בשם ה'תורת חכם' כל פרוץ תחתון נקרא בחינת קלפה בערך העליון, שהרי מהסיגים של העליון נתקן התחתון, וכיון שיסוד ז"א הוא בבחינת קלפה בערך יסוד אבא לכן נרמז האגוז בהתלבשות שני היסודות.

מצינו במדרש (ב"ר לה, ב) שבדורו של רשב"י לא נראתה הקשת. וכשבאו אליהו ור' יהושע בן לוי להתראות עם רשב"י בגן עדן, שאל רשב"י את אליהו אם נראתה הקשת בימיו של ר' יהושע בן לוי. דאם נראתה הקשת בימיו, אין הוא ראוי להתראות עמו בגן עדן. וראיתי קטיה בשם המגיד מקוזניץ זצוק"ל, מדוע אם נראתה הקשת, הוא פגם בצדיק. אולי אשם הדור בעונותיו. ומישב לפי דברינו, דקשת מסמלת את היסוד שמתלבש בקלפות, ומוריד את השפע לקיום העולם. ואם יש צדיק אמתי הרי השפע יכול לזרם לעולם דרך הצדיק. ואם בכל זאת נראתה הקשת, הרי זאת ראיה שהצדיק אינו משלם, והעולם זקוק להשפעת הקשת לקיום העולם. ומרמז בזהר (פנחס רטו) לא נראית הקשת אלא להגן על העולם, ובשעה שיש צדיק בארץ, הוא ברית לקים ברית. וכן רבנן מרמזים בפסוקים המדברים על הקשת (בראשית ט, יב) "זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש" בדלוג ז' אותיות, (שם טו) "וזכרתי את בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל נפש" בדלוג ז' אותיות.

וכן מצינו בזהר (ויקרא טו.) מכאן סימן לחסיד צדיק שלא מתגלית זו הקשת בימיו, ולא צריך העולם בימיו לזו האות, ומי הוא אותו שמבקש רחמים על העולם וראוי להגן עליו, כגון רבי שמעון בר יוחאי שלא הצריך העולם בימיו לזו האות, שהרי הוא אות סימן בעולם היה. וכן מצינו בזהר (האזינו רפח.) פתח רבי שמעון ואמר "אני לדודי ועלי תשוקתו" כל יומין דאיתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא איתקטרנא, ביה בקב"ה, ובגין כך השתא "ועלי תשוקתו". רואים שרשב"י נקשר בקשר אחד עם הקב"ה, וכן מצינו בזהר (הקדמה יא.) שרשב"י הוא בבחינת השמש שיוצאת מנרתיקה. בבחינת חשמל שיוצא מהקלפות. וכן מצינו בזהר (נשא קמד.) רבי יהודה קארי ליה לר' שמעון שבת דכלהו שיתא יומי מינה מתברכין. ורואים שרשב"י

הוא בחינת שבת, בחינת אות. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תש"ס ע' רמה) ששמעון בר יוחאי בגימטריא שבת. וכן רבי שמעון בר יוחאי בגימטריא רזא דשבת. ולכן הלכה פרשב"י בכל מסכת שבת, כמובא בגמרא (שבת קנז). וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' פרשב"י היה במערה י"ג שנה, כמו שיוסף היה י"ג שנה בבור, מאז שהשלך על ידי האחים עד שיצא מבית הסהר. ובארנו במאמר 'חשמל מילה' שביסוד יש מספר י"ג.

מצינו בזהר (תיקונים לו:) **כל זמן שאלו הקלפות לא נעברות מקשת, לא תהיה קשת בגוניה מאירים, וסימן זה יהיה בידיך עד שתראה קשת בגוניה מאירים לא תצפה לרגלי המשיח, ומיד שתהיה מאירה בגוניה מאירים, מיד "וראיתיה לזכר ברית עולם", ומיד מתגלה אותו שנאמר בו "וזה לך האות כי אנכי שלחתיך" לקים בו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".** רואים שקשת בגוניה מאירים מסמלת את הגאולה, דהגאולה תבוא דרך החשמל, כדבארנו לעיל במאמר 'חשמל חטא', על רוח המשיח שהיא החשמל. וכן מצינו בזהר (וירא קיז) שהגאולה לעתיד לבוא תהיה דרך אות ו', וזהו מרמז שגאלת מצרים היתה דרך "האות כי אנכי שלחתיך" שהיא אות הקשת, וכן לעתיד לבוא תהיה הגאולה דרך האות הזאת שהיא אות הקשת, דהוא החשמל שעל ידו נגלה ה' למשה לגאל את ישראל ממצרים, ועל ידו תהיה הגאולה לעתיד לבוא על ידי המשיח, ואז תראה קשת בגוניה מאירים ולא כמו היום שהקלפות נאחזות בה. ואז יקים הפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". מלשון אות. וכן המלה הלכ"ה המסמלת את חוטי הקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל תורה' מרמזת בפתוב "וזה לך האות כי אנכי שלחתיך" בהפוך אותיות, וכן המלה "אנכי" היא בגימטריא יסוד ומסמלת את היסוד דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'.

מצינו בזהר (וירא צט) **קשת לא נראית אלא בשלשה גונים לבן ואדם וירק. גון לבן זה מיכאל מפני שהוא צד הימין, גון אדם זה גבריאל צד השמאל, גון ירק זה רפאל.** רואים שהקשת מסמלת את השפעת חסד דין ורחמים שיוצרת מלמעלה למטה, דרך המלאכים מיכאל גבריאל ורפאל ונקללת ביסוד. וכן מובא שם בהמשך הזהר שהשפעות אלו הן השפעות החשמל.

מצינו בגמרא (חגיגה יד:) **אמרו אף אנו נדרש במעשה מרפבה, פתח ר' יהושע ודרש, ואותו היום תקופת תמוז היה, נתקשרו שמים בעבים, נראה כמין קשת בענו, והיו מלאכי השרת מתקבצין ובאין לשמע,**

כבני אדם שמתקבצין ובאין לראות במזמוטי חתן וכלה. ולכאורה קשה אם זה היה זמן כל כך גדול ונשגב, מדוע נראתה כמין קשת בענו, נראה לישוב על פי הזהר (פנחס רלא) "כמראה הקשת אשר יהיה בענו ביום הגשם" כאשר נראה ביום מערב בין מטר ושמש מראה דין ורחמים, רואים שכשנראית הקשת בזמן מטר זה מראה רחמים, וכן שם נתקשרו שמים בעבים ואז נראתה הקשת, וזה סמל השפעת רחמים. וכן רואים שהיו מלאכי השרת מתקבצין דהמלאכים יורדים בתוך החוטים שהם בבחינת קשת, וכן רואים שהמשילו את המעמד שם לבני אדם שמתקבצין ובאין לראות במזמוטי חתן וכלה, ומבאר לדברינו דקשת היא בחינת עטרה שביסוד שמזוגת חתן וכלה, קב"ה וינסת ישראל. וכשדרש ר' יהושע במעשה מרפבה נראתה הקשת, והיתה השראת השכינה בבחינת זיווג חתן וכלה.

הבאנו לעיל מה'עוללות אפרים' שעגול הקשת מסמל את העטרה שביסוד, וכן בנימין המסמל את העטרה שביסוד חי מאה ותשע שנים כמנין עגול, כמובא ברבנו בחיי (שמות א, ו), וכן מצינו בזהר חדש (ואתחנן ע) שהיסוד הוא בבחינת עגול. וכן האופנים והגלגלים העגלים הם ההמשך של החיות, ונראה דאף על פי שהקשת נראית כחצי עגול, זה משום שאיננו רואים את הקשת כלה. כפי שרואים מהגמרא (ר"ה כג:) **מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, ולא פגימתה של קשת.** הגמרא מדמה צורת הקשת לצורת הלבנה, שאף שעל פי האמת צורת הלבנה תמיד עגלה ולעינינו היא נראית לפעמים כחצי עגול, כלפי החמה נראית תמיד כעגול שלם. וכן הקשת על פי האמת היא עגול שלם, ונראית לנו כחצי עגול, וכלפי החמה נראית תמיד כעגול שלם. וכן מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א שכל הגלגלים הם עגול שלם ונראים למטה כחצי עגול. ובארנו במאמר 'סוד החצי' שהקשת נראית לעינינו רק חצי עגול, לרמז שהיסוד משפיע למלכות רק את חצי הגבורות שבו.

מובא בספר 'ערות דבש' (ח"א סוף דרוש יב) שכל זמן ששאול ויהונתן היו בעולם לא נראתה הקשת, בארנו במאמר 'חשמל אות' ששאול ויהונתן הם בבחינת עטרה שביסוד ודוד הוא היסוד שבמלכות שמקבל את השפע מהעטרה שביסוד. נראה דלכן לא נראתה הקשת בימיהם דהם היו בעצמם בבחינת קשת המסמלת את העטרה שביסוד.

מובא ב'ספר הלכות' להאריז"ל (פ' בראשית ע' לו) **הש' היא ג' ווי"ן שהם שלשה אבות, ואלו הג' הם ג' גוני**

הקִשְׁתָּ, שֶׁהִקְשַׁתְּ הִיא הִיסוּד, וְאֵלּוּ הֵם הַג' חֲצִים שֶׁזָרַק יְהוֹנָתָן לְדוֹד, כִּי יְהוֹנָתָן הוּא בִּיסוּד, וְדוֹד בְּמַלְכוּת, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב "נִפְלְאָתָהּ אֶהְבֶּתֶךָ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים" וְזָרַק לוֹ אֵלּוּ הַג' בְּסוּד שֶׁכָּבַת זָרַע הַיּוֹרָה כְּחֶץ. רואים שֶׁהִקְשַׁת שֶׁל יְהוֹנָתָן שִׁיּוּרָה חֲצִים מְסַמֶּלֶת אֶת הִיסוּד שִׁיּוּרָה זָרַע. וְכֵן הַכְּתוּב (ש"א כ, לו) "אֵת הַחֲצִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרָה" ס"ת תמ"ר או מ"ת"ר הַמְּסַמְּלִים אֶת הִיסוּד, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשַׁמֵּל לֹלֵב'. וְכֵן "אָנֹכִי" בְּגִימַטְרִיא יְסוּד וּמְסַמֵּל אֶת הִיסוּד, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשַׁמֵּל מִלָּה'.

לְכַאוּרָה צָרִיךְ לְהֵבִין מִדּוּעַ יְהוֹנָתָן עָשָׂה סִימָן לְדוֹד אִם הַחֲצִים יִפְלוּ קְרוֹב אֵלָיו, אוֹ רְחוֹק מִמֶּנּוּ, יְכוּל הִיָּה לְקַבֵּעַ אֶתוֹ מִקּוֹם מִפְגָּשׁ שֶׁם יֵאמַר לוֹ אֵת הַמַּצֵּב עִם שְׂאוֹל, וְכִפִּי שְׂרוּאִים בְּפִסּוּקִים שֶׁם שֶׁלְאַחַר הַמַּעֲשֵׂה עִם הַחֲצִים הֵם נִפְגָּשׁוּ. נִרְאֶה דְחֲצִים אֵלּוּ סִמְלוּ אֶת הַזָּרַע שֶׁבָּא מֵהַעֲטָרָה שֶׁבִּיסוּד שֶׁל שְׂאוֹל וְיְהוֹנָתָן לְהַשְׁפִּיעַ לְדוֹד וְאִם הֵם יִפְלוּ קְרוֹב לְדוֹד זֶה סִימָן שֶׁהִפֵּל בְּסִדְרָה, וְדוֹד יְכוּל לְשׁוּב לְהִתְקַשֵּׁר עִם שְׂאוֹל. וְאִם יִפְלוּ רְחוֹק מִדּוֹד, זֶה סִימָן שֶׁהַשְׁפָּעָה רְחוֹקָה מִמֶּנּוּ וְעֵלְיוֹ לְזַהַר מִשְׂאוֹל שְׂרוּצָה לְהִרְגוֹ. וְכֵן הַכְּתוּב (ש"א כ, כא) "אִם אָמַר אִמְרָה לְנֹעַר הִנֵּה הַחֲצִים מִמֶּנִּי וְהִנֵּה קַחְנוּ וּבֵאָה כִּי שְׁלוֹם לָךְ וְאִין דְּבַר חַי הוֹי"ה", בְּגִימַטְרִיא חֲשַׁמֵּל. דְּסִימָן זֶה הִיָּה שֶׁהַחֲשַׁמֵּל שֶׁל שְׂאוֹל מִשְׁפִּיעַ הַשְּׁפַע, וְלָכֵן הוּא חַי הוֹי"ה.

כְּתוּב (ש"ב א, כו) "נִפְלְאָתָהּ אֶהְבֶּתֶךָ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים". וּבִרְלֵב"ג שֶׁם נִרְצָה לֹמַר שִׁיּוּתָר חִזְקָה וְיִוְתָר נִפְלְאָתָהּ הִיָּתָה אֶהְבַּת יְהוֹנָתָן לְדוֹד מֵאֲהַבַת נָשִׁים. נִרְאֶה דְלָכֵן אֶהְבַּת יוֹנָתָן לְדוֹד נִמְשָׁלָה לְאֶהְבַּת אִישׁ לְאִשָּׁה, דִּיהוֹנָתָן הוּא בְּחִינַת זָכָר שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לְדוֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת נְקֵבָה. וּמִצִּיּוּנוֹ

בְּמִשְׁנָה (אֲבוֹת ה, טז) כָּל אֶהְבָּה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְּדָבָר בְּטֵל דְּבָר בְּטֵלָה אֶהְבָּה, וְשִׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר, אִינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם. אִיזוֹ הִיא אֶהְבָּה הַתְלוּיָה בְּדָבָר זֶה אֶהְבַּת אֲמָנוֹן וְתָמָר, וְשִׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר, זֶה אֶהְבַּת דָּוִד וְיְהוֹנָתָן. נִרְאֶה דְלָכֵן הָאֶהְבָּה שֶׁל דָּוִד וְיְהוֹנָתָן נִקְרָאת בְּמִשְׁנָה אֶהְבָּה שִׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר, דְּאֶהְבָּה זֶה הִיא מִצִּיּוּנוֹת שֶׁל יְחִידָה אַחַת, כְּמוֹ אִישׁ וְאִשָּׁה שֶׁהֵם יְחִידָה אַחַת. וְכִמוֹ אָדָם שֶׁאֲהַב אֶת עַצְמוֹ אִין הוּא תְלוּיָה בְּשׁוּם דְּבָר, וְתָמִיד יִמְשִׁיךְ לְאֶהְבַּת אֶת עַצְמוֹ, כֵּן אִישׁ וְאִשָּׁה שֶׁהֵם בְּחִינָה שֶׁל גּוֹף אֶחָד, אִם יֵשׁ בִּינֵיהֶם אֶהְבָּה אֲמַתִּית הִיא נִמְשָׁכֶת לְעוֹלָם, וְאִינָה תְלוּיָה בְּשׁוּם דְּבָר. וְכֵן אֶהְבַּת דָּוִד וְיְהוֹנָתָן הִיָּתָה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה. וְכֵן שִׂאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר ר"ת שְׂב"ת הַמְּסַמֶּלֶת אֶת הַעֲטָרָה שֶׁבִּיסוּד שֶׁמְחַבֵּרֶת בֵּין יְהוֹנָתָן לְדוֹד. וְכֵן ו' פְּעָמִים לְבָנָה בְּגִימַטְרִיא יְהוֹנָתָן, דּו' פְּעָמִים לְבָנָה מִרְמְזוֹת עַל הָאוֹת ו' שֶׁמְסַמֶּלֶת אֶת הִיסוּד שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לְלִבָּנָה הַמְּסַמֶּלֶת אֶת הַמַּלְכוּת וְזֶה בְּחִינַת יְהוֹנָתָן.

מוֹבָא בְּרמ"ע מִפְּאֲנוֹ (חִיקוּר דִּין ד, ז) שֶׁבְּזָמַן שֶׁמְסַרְהָ רַחֵל אֶת הַסְּמָנִים לְלֵאָה, הִיא הַעֲבִירָה אֶת הַמַּלְכוּת מִשְׂאוֹל וְיְהוֹנָתָן שֶׁבָּאִים מִזְרַעָה, לְדוֹד שֶׁבָּא מִזְרַע לֵאָה, לָכֵן אָמַר יְהוֹנָתָן "נִפְלְאָתָהּ אֶהְבֶּתֶךָ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים". שְׂבוּזוֹת אֶהְבַּת נָשִׁים שֶׁרַחֵל אֶהְבָּה אֶת לֵאָה, נוֹצְרָה הָאֶהְבָּה בֵּין יְהוֹנָתָן וְדוֹד. וְכַמְבָּאֵר בְּדַבְּרֵינוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁעֲטָרַת הִיסוּד הִיא בְּבְחִינַת אוֹת וְסִימָן, בְּסוּד סִמָּן טוֹב וּמְזֵל טוֹב, לָכֵן בְּזָכוֹת שֶׁרַחֵל הַעֲבִירָה אֶת הַסְּמָנִים שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲטָרַת הִיסוּד, לְלֵאָה, הִיא קִשְׁרָה אֶת עֲטָרַת הִיסוּד שֶׁל שְׂאוֹל וְיְהוֹנָתָן שֶׁבָּאִים מִזְרַעָה, שִׁישְׁפִּיעוּ לְדוֹד שֶׁבָּא מִזְרַע לֵאָה.

הוֹסֵפוֹת לְמֵאמֵר קֵץ הַגְּאוּלָּה בְּשַׁנַּת תַּשְׁע"ב

נִיתָן לְקַבֵּל אֶת הַמֵּאמֵר הַמֵּלָא בְּבִקְשָׁה לְכַתּוּבַת הַמֵּייל דְּלִקְמָן

בְּקִנְטָרְס 'נִפְשׁ חַיָּה' (וּאֲתַחֲנוּן תַּשְׁס"ח) שְׂבִיט הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא סְפָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (עֲמוֹס ט, יא) "בַּיּוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סִפְתַּי דְּוִיד הַנּוֹפֵלֵת". דְּמוֹבָא בִירוּשָׁלַיִם (יּוֹמָא ה.) שְׂבִיט הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִישׁוֹן נִחְרָבָה רַק הַתְּקֵרָה, "מִמְרוֹם שְׁלַח אֵשׁ", וּמִבְּאֵר שְׂד' כְּתָלִים נִבְנוּ בְּזָכוֹת הָאֲבוֹת, וְלִתְקֵרָה לֹא הִיָּתָה זָכוֹת וְנִחְרָבָה, וּבֵיט בְּלִי תְקֵרָה הוּא בְּחִינַת סְפָה, וְלָכֵן חִרְבַּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא סִפְתַּי דְּוִיד הַנּוֹפֵלֵת, לְרַמֵּז שֶׁבְּגִלְלָה שֶׁהוּא הִיָּה בְּחִינַת סְפָה הוּא נִפְל, וְלִעֲתִיד לְבָא הוּא יְהִיָּה בְּחִינַת בֵּית וְיִשְׂאָר לְעַד. וּלְפִי זֶה יֵשׁ כֹּאן רִמְזָה גַם עַל סוּכַת דוֹד הַנּוֹפֵלֵת, שְׂתִיפּוֹל "שְׂבַעַת יָמִים" אוֹתוֹת תַּשְׁע"ב וְלֹא יוֹתֵר. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִנְגְּשְׁטֵיין

מִצִּיּוּנוֹ בְּמִדְרָשׁ (יְלִקוּט וִיקְרָא תִּרְנַג) אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּר מְרִיּוֹם לָמָּה עוֹשִׂים אָנוּ סְפָה אַחַר יוֹם הַכְּפּוּרִים, לֹמַר לָךְ שָׁכַן אֶת מוֹצֵא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין עַל בְּאֵי הָעוֹלָם, וּבַיּוֹם הַכְּפּוּרִים הוּא חוֹתֵם אֶת הַדִּין, שְׂמָא יֵצֵא דִינָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְגִלוּת, וְעַל יְדֵי כֵּן הוּן עוֹשִׂין סְפָה וְגוֹלִין מִבְּתֵיהֶם לְסַפָּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה עֲלֵיהֶם כָּאֵלּוּ גָלוּ לְבָבָל. רואים שֶׁסְפָה הִיא בְּחִינַת גְּלוּת. וּלְפִי זֶה בִיאָר הֵרָה"ג ר' מִסְעוּד אַבוּחֲצִירָא שְׁלִיט"א אֶת הַפְּסוּק "חַג הַסְּפּוֹת שְׂבַעַת יָמִים" אוֹתוֹת תַּשְׁע"ב. לְרַמֵּז עַל הַגְּלוּת הַכְּלָלִית שֶׁהִיא רַק עַד שַׁנַּת תַּשְׁע"ב וְלֹא יוֹתֵר. וְכֵן מוֹבָא

"שבעת"

וְכֵן מובא בסוף הספר 'ואשר תבאנה יגידו' מאמר מהרה"ג ר' צבי קושלבסקי שליט"א על קץ הזהר של שנת תשע"ב. ומבאר שם באריכות שלאחר **ער"ב** שנים מהבקר של היום השישי, [שמתחיל בשנת 5500] אִנְחָנוּ נִכְנְסִים לַהַגְדַּרְת עֶרֶב שֶׁל עֶרֶב שֶׁבַת. שהיא הגדרת הפסוקים וְהַזֶּהר וְהַרְמַב"ו לְגַאֲלָה כְּפִי שְׁמַאֲרִיךְ שֶׁם שֶׁזֶה זְמַן מִנְחָה גְדוּלָה, וְזְמַן לְהַכְנִיעַ אֶת הָעֶרֶב רַב. וְאֵת הָעֶרְבִיִּים. ומרמז בזהר (פנחס רי"ט): **ע"ב, בַּהֲהוּא זְמַנָּא "וּבְכֵן צִדִּיקִים יִרְאוּ וַיִּשְׁמְחוּ וַיִּשְׂרִים יַעֲלִזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יִגִּילוּ. אֶלֶף שְׁתִּיתָא וְכו' עַד תִּשְׁלוּם רַע"ב יִהְיֶה עֶרֶב, הַדָּא הוּא דְכִתִּיב "עֶרֶב וַיִּדְעֶתֶם כִּי ה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". "כִּי עֲבַדְתָּ עֶרֶב אֶת הַנֶּעַר וְגו'".**

והוסיף הרה"ג ר' יהושע וידר שליט"א **שער"ב** נרמז בפסוק (ישעי' כו ט) **"חֲבִי כִמְעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם"**. היינו שצריך לחכות עד **הרג"ע**, להשלים תשלום **רע"ב**. עד **יעבר זעם"**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **שער"ב** בא"ט ב"ח אותיות **של"ח**, המרמזות על שלוח עבדים מעבדות לחרות. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוֹחַצִירָא שליט"א **שתשע"ב** הוא נוטריקון של **ע"ב** **ש"ב"ת** וכן נוטריקון **ע' שב"ת** והיינו **ע'** אמות העולם יהיו **שׁוֹבְתִים** בְּשָׁנָה זו מְלַחֵצַר עוֹד לְעַם יִשְׂרָאֵל. וכן **התשע"ב** אותיות **עת שב ה'**.

מובא בשם הר"צ מלובֶאֵנוֹיטֶש זצ"ל שְׁאֵמַר לְאַחַר מִלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה שֶׁסִּימְנוּ אֶת בְּרוּרֵי הַנִּיצוּצוֹת, וְהוּא הַכְּרִיז **'לְאַתֵּר לְתִשׁוּבָה לְאַתֵּר לְגַאֲלָה'**. וְשִׁמְעֵתִי בְּאוֹר בְּדַבְּרֵי מִהַרְה"ג ר' מִשֶׁה לְנֶדָא שליט"א שֵׁישׁ שְׁנֵי אֶפְנִים לְסִטְרָא אַחְרָא לִינּוֹק מִהַקְדָּשָׁה, או דרך ניצוצות הקדשה שִׁנְפְּלוּ בְּבִרְיַת הָעוֹלָם לְמָקוֹם שְׁמַעֲרַב טוֹב וְרַע, וְעַד שֶׁלֹּא גּוֹמְרִים לְבַרֵּר אֶת הַנִּיצוּצוֹת לֹא יְכוּל לְבֹא מְשִׁיחַ. וְגַם אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ לְבַרֵּר אֶת הַנִּיצוּצוֹת, וְהַנִּיצוּצוֹת נוֹלְדוּ בְּעוֹלָם וְכו', אִם הִיְהוּדִים שֶׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת שֶׁנִּבְרְרוּ אֵינֶם שׁוֹמְרִים תּוֹרָה וּמִצְוֹת, הֵם חוֹזְרִים לִיַּד הַקְּלָפוֹת. וְעַל זֶה רָמַז הַר"צ זצ"ל שֶׁבְּשׂוֹאָה סִימְנוּ אֶת בְּרוּרֵי הַנִּיצוּצוֹת, וְנִשְׁאַרְהָ רַק תִּשׁוּבָה כְּדִי שֶׁהַסִּטְרָא אַחְרָא לֹא יִקְבַּל אֶת הַיְנִיקָה מִהִיְהוּדִים הַחַיִּים, שֶׁהֵם הַנִּיצוּצוֹת שֶׁנִּבְרְרוּ, וּמִיַּד נִגְאָלִים. וְזֶה שׁוֹנָה מִכָּל מִשְׁךְ זְמַן הַגְּלוּת שֶׁגַּם אִם הָיוּ עוֹשִׂים תִּשׁוּבָה הָיוּ

צְרִיכִים קוֹדֵם לְגַמֵּר אֶת הַבְּרוּרִים וְאַחַר כֵּן לְהַגְאֵל. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁבְּתַחֲלַת הַמָּאָה הַתַּחֲלִילָה הַתְּקוּפָה שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁתְּפַקִּידוֹ לְגַמֵּר אֶת בְּרוּרֵי הַנִּיצוּצוֹת. וְעוֹד נִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁלֹכֵן עִם יִשְׂרָאֵל נִכְנְסֵי לְגְלוּת בִּיַּד הָעֶרֶב רַב דּוֹקָא לְאַחַר הַשׁוֹאָה, דְּבַר שֶׁלֹּא הָיָה לָנוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת, אֵף עַל פִּי שֶׁקְלַפַת הָעֶרֶב רַב מְלוּהָ אֶת עִם יִשְׂרָאֵל מֵאִז שֶׁנִּהְיָה לְעַם, אֵף פַּעַם הֵם לֹא שִׁלְטוּ עַל כָּל הָעַם כְּמוֹ מֵאֲחֵרֵי הַשׁוֹאָה וְאֵילָךְ. דְּכָל זְמַן שֶׁהָיוּ נִיצוּצוֹת לְבַרֵּר, עִם יִשְׂרָאֵל הָיוּ בְּגְלוּת אֲצֵל אֲמוֹת הָעוֹלָם לְבַרֵּר אֶת הַנִּיצוּצוֹת, וְאֲמוֹת הָעוֹלָם קִבְּלוּ אֶת הַיְנִיקָה וְהַחִיּוֹת מִהַנִּיצוּצוֹת, וּמַעַם יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּא לְגוֹר אֲצֵלָם לְצַדֵּךְ הַבְּרוּרִים, וּמִי שֶׁהוּא הַיּוֹנֵק הַגְּדוֹל בְּיֹתֵר, הֵייוּ שֶׁאֲצֵלוּ עוֹשִׂים בְּאוֹתוֹ זְמַן אֶת עֲבוֹדַת הַבְּרוּרִים הָעֵקֶרֶת, הוּא מִקְבֵּל אֶת הַשְּׁלִיטָה עַל עִם יִשְׂרָאֵל, כִּינּוּן שֶׁהוּא הַמַּעֲבִיר הָעֵקֶרֶי בְּאוֹתוֹ זְמַן אֶת הַשְּׁפַע לְכָל הַקְּלָפָה. וְעַכְשָׁיו שֶׁגִּמְרֵנוּ לְבַרֵּר אֶת הַנִּיצוּצוֹת, יְנִיקַת הַקְּלָפָה הִיא רַק מִהַאֲנָשִׁים שְׁחִיִּים וְאֵינֶם שׁוֹמְרֵי תּוֹרָה, יְנִיקָה זוֹ עוֹבְרַת לְקְלָפָה דְּרַךְ הָעֶרֶב רַב שֶׁמַּעֲרָבִים בְּיִשְׂרָאֵל, וּמַעֲבִירִים אֶת הַשְּׁפַע מֵעַם יִשְׂרָאֵל לְקְלָפָה, וּכְפִי שִׁידוּעִים דְּבַרֵּי הַזֶּהר שֶׁהָעֶרֶב רַב מַעֲרָבִים עִמָּךְ בְּכָל מְקוֹם שֵׁישׁ יִשְׂרָאֵל, וְכִינּוּן שֶׁעַקֵּר יְנִיקַת הַקְּלָפָה בְּכָל הָעוֹלָם עוֹבְרַת עֲכָשָׁיו דְּרַכְּסָם, הֵם הַקְּלָפָה שֶׁשׁוֹלְטֵת עַל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַשִּׁיחוֹת לְהַר"צ מְלוּבֶאֵנוֹיטֶשׁ זצ"ל (קסח) **בערב ראש השנה תש"ג לאחר ההכרזה 'לְאַתֵּר לְתִשׁוּבָה לְאַתֵּר לְגַאֲלָה'! נִכְנְסָה קְבוּצָה שֶׁל חֲסִידִים לְרַבֵּי הַר"צ וְאֶחָד מֵהֶם שָׂאֵל אִם הַרְבֵּי אֲכֵן מֵאִמֵּן שֶׁהַמְּשִׁיחַ עוֹמֵד לְבֹא. הַשִּׁיב הַרְבֵּי כְּתִיב אֶת צִמַח דּוֹד עֲבַדְךָ מִהַרָּה תְּצַמִּיחַ, סֵדֵר הַצְּמִיחָה הוּא בְּתַחֲלִילָה צוּמַח שִׁיחַ וּבְמִשְׁךְ הַזְּמַן צוּמַח עֵץ. וְצְמִיחָה יִשְׁנָה כְּבָר עַכְשָׁיו. רואים שהר"צ רימז בתחילת המאה על**

וְכֵן מובא בשם ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצ"ל, הובא בהקדמת הספר 'תמר דבורה' שִׁנְדַּפְס בְּשִׁנְחָאֵי בְּשַׁנַּת תש"ה, שֶׁבְּשַׁנַּת ת"ש כְּשֶׁפְּרָצָה הַשׁוֹאָה הַתַּחֲלִילָה תְּקוּפַת גְּאֲלָה בְּעֵתָה. כְּעֵין זֶה מוּבָא בְּשֵׁם הָאֲדַמּוּ"ר מְקוּלוּזֶנְבוּרְג זצ"ל (גליון 'בצילא דמהמנונתא' צאנו אמור תש"ע) שֶׁבְּשׂוֹאָה הַתַּחֲלִיל זְמַן דְּבַעֲתָה, וְכֵן מוּבָא שֶׁם בְּשֵׁם סֵפֶר 'תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף' פְּרָשַׁת כִּי תִשָּׂא שְׁשַׁנַּת תש"א הִיא שְׁנַת קָץ. וְכֵן מוּבָא שֶׁם בְּשֵׁם הָאֲדַמּוּ"ר מִתּוֹלְדוֹת אֶהְרֵן זצ"ל שֶׁאַחֲרֵי הַשׁוֹאָה אֵינּוּ עוֹלָה בְּשֵׁם זְמַן, רַק דְּחִיָּה לְתַקּוּן כְּמָה עֵינֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁבַעַת יָמִים שֶׁל מִתּוֹשְׁלַח קוֹדֵם הַמְּבוּל. כְּמוֹ כֵן מוּבָא בְּסֵפֶר

התהליך שהתחיל אז.

'שְׁעָרֵי רְחֵמִים' (סימן שעז) מְהֵרָה ג' ר' חיים שְׁאוּל דְנוּיק זצ"ל שְׁהִיָּה מְגֹדוּלֵי הַמְקַבְּלִים בְּדוֹר הַקּוֹדֶם, עַל שְׁנַת ת"ש שְׁהִיא שְׁנַת קָץ, וְכַעֲיֵן זֶה מוּבָא גַם בְּסֵפֶר 'בֵּית לְחֵם יְהוּדָה' (על סבא דמשפטים) מְהֵרָה ג' ר' יְהוּדָה פְּתִייה זצ"ל. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מִכְתָּב מֵאֵלֶיהוּ' (ח"ד עמוד 325) מִכְתָּב שֶׁכָּתַב הֵרָה ג' ר' אֵלִיהוּ דְסַלְר זצ"ל בְּסוּף שְׁנַת תַּרצ"ט וְזֶה לְשׁוֹנוֹ. צְרִיךְ לְלַמּוֹד לְדַעַת אֶת מַעֲשֵׂי ה' אֲשֶׁר כַּח מַעֲשֵׂיו יִגִּיד בַּהֲנַחְגָּה מוּפְלָאֵת נוֹרָאָה הַנְּהַגָּה גְלוּיָה כֹּל כֶּךָ שֶׁל צְמִיחַת יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ. כִּי מִצִּיאוֹת גּוֹג וּמַגּוּג שֶׁלֹּא כַּדֶּרֶךְ הַטְּבַע לֹא יֵאוּמָן כִּי יִסּוּפֵר. הֲלֹא עֲלִינוּ לְרֵאוֹת בַּחוּשׁ כִּי הַכֹּל מִמַּשׁ מַה שֶׁלְּמַדְנוּ בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים אִמֵּת וַיִּצִּיב, וּמִתְקִיִּים כַּחוֹט הַשְּׁעָרָה בְּלִי שִׁינוּי כֹּלֵל. וְעַל כֹּל אֶחָד לְהַכִּין אֶת עַצְמוֹ לְקִרְאָת הַגְּאוּלָּה כִּי תְּבוּא.

וְעוֹד מוּבָא שֶׁם בְּגִלְיוֹן פֵּרֶשֶׁת הָאֲזִינוּ תְּשַׁע"ב דְּבָרִים שֶׁאִמַּר הָאֲדַמְר"ר מְשׁוּמְרֵי אֲמוּנִים שְׁלִיט"א: רֹאִים שֶׁנִּטְלוּ אֶת הַדַּעַת מֵאֲתָנּוּ, הָרִי הַכֹּל מִתְנַעֲנַע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "נוֹעַ תְּנוּעַ אֶרֶץ כְּשֹׁכּוֹר וְהַתְּנוּדָה כְּמִלּוֹנָה וְכַבֵּד עֲלֶיהָ פִּשְׁעָה בְּיוֹם הַהוּא יִפְקוֹד ה' עַל צְבָא הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה", וְרֹאִים שֶׁכֹּל הָעוֹלָם רוֹחַ לְמַעְלָה מִדֶּרֶךְ הַטְּבַע, וְכֹל הַנְּהַגָּה לְמַעְלָה מִדֶּרֶךְ הַטְּבַע, וְאִמַּרְתִּי כִּי מִי שֶׁהוּא בָר דַּעַת רוֹאֵה שְׁמִתְקִיִּים "מִשְׁגִּיא לְגוֹיִים וַיֵּאבֹדֵם", שֶׁהַקְּב"ה שִׁיגַע אֶת שְׁנֵי בְּעֲלֵי הַיְּכוּלָּת בְּכֹלְכֵלָה שֶׁהֵם אֲמֵרִיקָה וְאִירוּפָּה, וְהַעֲבִירוּ שְׁמוּנִים וְחָמֵשׁ אַחוּז מִמְּפַעְלֵיהֶם לְסִין, וְכִיוּם הֵם צְרִיכִים לְלוֹוֹת מֵהֵם כֶּסֶף, וְכֶךָ הוּא כּוֹבֵשׁ אֶת אִירוּפָּה, וְדָבָר זֶה מוּזְכָּר בְּזוֹהַר"ק: בַּהֲהוּא זְמַנָּא יִתְעַר עֲמָא חַד מְסִיפֵי עֲלֵמָא עַל רוּמֵי חֵיבָא, וַיִּגַח בַּה קֶרְבָּא תֵּלַת יֶרֶחִין, וַיִּתְכַנְּשׁוּן תַּמָּן עֲמָמִיא וַיִּפְלוּן בִּידֵיהוּ, וַאֲיֵן לְהֵם שׁוּם זְכוּת שְׁבַעוֹלָם שִׁישְׂאָר מֵהֵם שְׁרִיד וּפְלִיט, כִּי אִירוּפָּה סְפוּגָה בְּדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁפַּךְ בַּה בְּאַלְפֵיִים הַשְּׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת, וּבְפֶרֶט בְּאַלְף שְׁנֵים הָאֲחֵרוֹנוֹת.

אֲדַמְר"ר מְבוֹהוּשׁ: כֹּל הַמְּדִינּוֹת שֶׁם.
אֲדַמְר"ר שְׁלִיט"א: כּוֹלָם, וַאֲיֵן אֶחָד מֵהֵם נָקִי, וּמְשִׁיחַ אֵינּוּ יִכּוֹל לְבוֹא בְּטֶרֶם שֶׁתְּהִיָּה יוֹם הַנִּקְמָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "כִּי יוֹם נָקָם בְּלִבִּי וְשְׁנַת גְּאוּלֵי בָאָה".

עֵינֵינוּ בְּגִירְסַת הַגְּרָ"א עַל הַמְּכִילְתָּא (שְׁמוֹת יד, כ), וּבְמִדְרַשׁ תַּלְפִּיּוֹת עֶרְךָ גּוֹג, שְׁמִלְחָמַת גּוֹג וּמַגּוּג תַּחַל ג' שְׁעוֹת קוֹדֶם הַיָּץ הַחֲמָה שֶׁל הוֹשַׁעְנָא רַבָּא, וְתַמְשֵׁךְ ג'

שְׁעוֹת בְּלֶבֶד. וְעַל זֶה אָנוּ מְתַפְּלְלִים הוֹשַׁעְנָא שֶׁל שְׁעוֹת. וְאִם נִחְבָּר דְּבָרִים אֱלֹהִים לְדַבְרֵי הַזֶּהָר שֶׁהֵבֵאנוּ, יוֹצֵא שְׁיֹם הוֹשַׁעְנָא רַבָּא תְּשַׁע"ג צְפוּי לְהִיּוֹת יוֹם מְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג. וְכֵן ה' תְּשַׁע"ג בְּגִימְטְרִיא נֶץ הוֹשַׁעְנָא רַבָּא. וְכֵן הַנִּסְחָ שְׁאוּמְרִים בְּתַקּוּן חֲצוֹת וַיֵּאמֶר לְעַם דַּל הַשְּׁאוּל. וְכֵן לְצִיּוֹן גּוּאֵל. בְּגִימְטְרִיא תְּשַׁע"ג.

חֲשׁוּב לְצִיּוֹן שְׁמֵהֶפְסוּקִים בְּזִכְרָהָ (יד, טז וְאֵילֶךְ) רֹאִים שְׁמִלְחָמַת גּוֹג וּמַגּוּג תְּהִיָּה בְּסִפּוֹת, וְכַתּוּבָא מְזַה כֹּל הַגּוֹיִים שִׁישְׂאָרוֹ אַחֲרֵי הַמְּלַחְמָה, יְבֹאוּ לְחַג אֶת חַג הַסִּפּוֹת בִּירוּשָׁלַיִם, כְּדִי לְצִיּוֹן אֶת יוֹם הַשְּׁנָה לְמִלְחָמָה. (עֵינֵינוּ שֶׁם בְּרַד"ק וּבְמִצּוֹת דוֹד). וְכֵן מוּבָא בְּ"טוֹר" (או"ח תצ) תְּחִיַּת הַמִּתְנִים עֲתִידָה לְהִיּוֹת בְּנִיטוֹן, וְנִצְחַת גּוֹג וּמַגּוּג בְּתִשְׁרֵי וּמְשׁוּם הַכִּי בְּנִיטוֹן מְפִטְרִין "הַעֲצָמוֹת הַיְּבֵשׁוֹת". וּבְתִשְׁרֵי "בְּיוֹם בּוֹא גּוֹג". וְכֵן מִצִּינוּ בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּט וִיקְרָא תַרְנַג) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה סוּכָה לְצַדִּיקִים וּמְטַמֵּן אוֹתָם לְתוֹכָהּ שֶׁנֵּאמַר "כִּי יִצְפַּנְנִי בְּסוּכָה בְּיוֹם רַעַה וְגו' ה' אֱלֹהִים עוֹז יִשׁוּעָתִי סְכוּתָה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק". לְעַתִּיד לְבוֹא עֲתִידִין אוֹמוֹת הָעוֹלָם לְהַכְנִס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְעַשׂוֹת מִלְחָמָה עִמָּהֶם. שֶׁנֵּאמַר "וְאִסְפַּתִּי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַיִם לְמִלְחָמָה", וְמָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה יוֹצֵא וְנִלְחַם עִם הַגּוֹיִם שֶׁנֵּאמַר "וַיּוֹצֵא ה' וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הֵם כִּיוּם הַלְּחָמוֹ בְּיוֹם קֶרֶב" כִּיוּמוֹ שֶׁל פֶּרַעַה. וְמָה עוֹשֶׂה מְסַכֵּךְ עַל רֵאשִׁים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֵּאמַר "סְכוּתָה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק". וְכֵן מוּבָא שֶׁם (תְּהִלִּים תַּתְּפַח) "סְכוּתָה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק". אִמַּר רַבִּי יוֹסִי בַר בּוֹן "בְּיוֹם נִשְׁק" זֶה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוֹג.

כְּתוּב (זְכָרִיָּה יד ב) "וְאִסְפַּתִּי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַיִם לְמִלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁפּוּ הַבְּתָיִם וְהַנְּשִׂים תִּשְׁגָּלְנָה וַיּוֹצֵא חֲצֵי הָעִיר בְּגוֹלָה וַיִּתֵּר הָעָם לֹא יִכְרַת מִן הָעִיר: וַיּוֹצֵא ה' וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הֵם פְּיוֹם הַלְּחָמוֹ בְּיוֹם קֶרֶב: וְעַמְדוֹ רָגְלוֹ בְּיוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּתִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם מְקַדֵּם וְנִבְקַע הַר הַזֵּתִים מִחֲצָיו מִזְרְחָה וְנִמָּה גֵּיא גְדוֹלָה מְאֹד וּמִשׁ חֲצֵי הָהָר צְפוּנָה וְחֲצָיו נִגְבָּה: וְנִסְתָּם גֵּיא הָרִי כִּי יִגִּיעַ גֵּי הָרִים אֶל אֶצֶל וְנִסְתָּם כְּאֲשֶׁר נִסְתָּם מִפְּנֵי הָרַעַשׁ בְּיָמֵי עֲזִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה וְכֵן ה' אֱלֹהֵי כָּל קְדוּשִׁים עֲמָךְ". רֹאִים שֶׁבְּזְמַן מִלְחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג תְּהִיָּה רַעִידַת

אדמה בהר הזיתים בירושלים, ושם יהיה הנצחון על גוג ומגוג. ועל פי דברינו שכל זה יהיה ביום הושענא רבא, מובן מה שמובא בספר חסידים רב האי גאון היה עולה בכל שנה מבבל לירושלים, והיה שם בחג הסוכות, והיו מקיפים את הר הזיתים ז' פעמים בכל הושענא רבא. וכן רואים בהושענא רבא שמרבים להתפלל על הגאולה תתנו לשם ולתהילה וכו'.

קול מבשר מבשר ואומר וכו'.

וכן מובא בליקוטי תורה להאריז"ל (שמות) ענין גוג ומגוג עולה ע' כנגד כל הע' אומות. כי אז ימלוך גוג ומגוג על כל ע' אומות וכלם יבאו יחד על ישראל. וכשיגאלו מידם אז יהיה הושענא רבא כי עתה שנגאלו מיד בבל גלו למדי ואחר כך ליון ואחר כך לאדום ואחר כך תהיה גאולה בהחלט. וכן ענין ז' ימי החג נגד ע' שרים ובכל יום ניצולים מיד שר אחד שהוא כולל עשרה, וגולים ליד שר אחר, ויום הז' ניצולו מיד כולם, ולכן הוא יום הושענא רבא.

והוסיף הרה"ג ר' יחיאל פליסקין שליט"א שאומרים בהושענות ליום הושענא רבא "הושענא תולדות אלופי יהודה תשים ככיוור אש". ומקורו מהפסוק (זכריה יב ו) "ביום ההוא אשים את אלפי יהודה ככיוור אש בעצים וכלפיד אש בעמיר ואכלו על ימין ועל שמאול את כל העמים סביב וישבה ירושלים עוד תחתיה בירושלים". וכן הכתוב (תהילים כז ה) "כי יצפנני בסכה ביום רעה", אותיות יום ערבה.

מובא בספר 'כפר לאדון' מהחיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) כתוב בשם האר"י שמשנת ש"ל עבר גבול אחישנה ונכנס גבול בעתה. ומבאר לדברינו דבשנת ש"ל האריז"ל התחיל לגלות את סודות התורה, וגלוי זה הוא תחלת גאלת בעתה, דפנימיות הגאולה היא גלוי פנימיות התורה שהתחיל בשנה זו, וכל שאר התהליכים הם השלמה של מה שהתחיל שם. ולכן הבעש"ט קשור לגאלת בשעתה ובעתה כפי שבארנו, כי הוא המשיך את מה שהתחיל האריז"ל והפשיט את תורת האריז"ל לכל ישראל, ולכן כשיפוצו מעינותיו חוצה זה סיום התהליך של בעתה שהתחיל בשנת ש"ל. וכן מובא בסדור 'נהרות שלום' שהס"ת של רשב"י האריז"ל והרש"ש, ששם היה שמעון

יצחק שלום. הוא נק"ם, ומרמז על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". וזה גם בגימטריא קץ. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' (מאמר פד) שמשנת הסתלקות הרשב"י בג'תתקנ"ט עד לידת האריז"ל בשנת ה'רצ"ד עברו 1335 שנה. ונרמז בקץ דניאל (יב, יב) "אשרי המחפה ויגיע לימים אסף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימיו".

מובא בכתבי הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל "לעת ערב לעת צאת השאבת" השאבת אותיות ה"א שבת, והפונה לעת צאת שבת, דהיינו תחלת ביאתו שהוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת. וגם כאן מרמז "לעת ערב" בגימטריא תשע"ב. "לעת צאת השאבת" שהוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת. וכן מצינו בזהר (וישב קפב) "לעת ערב", זה ערב שבת שהוא הזמן של האלף הששי. "לעת ערב", כמו שנקמר "ולעבודתו עדי ערב". [שאז תגמר עבודת הגלות] וכתוב "כי ינטו צללי ערב". "לעת צאת השאבת שבאותו זמן עתידים לקום ולהחיות מכל שאר בני העולם אותם ששואבים מימי התורה. וכן מובא ברוקח שיש שבע פעמים לשון שאיבה בפרשת אליעזר ורבקה חוץ מהכתוב "לעת צאת השאבת" שמרמז על השמיני. ונבאר לקמן שהגאולה באה מהשמיני.

וכן שמעתי שיום חטיפתו של גלעד שליט היה בא' בתמוז שיש סוברים שהוא יום פטירת יוסף הצדיק. ויום שחרורו בערב הושענא רבא באושפיזין של יוסף הצדיק. וכן גלעד הוא שם ששיך לשבט מנשה שבא מיוסף, כמו שכתוב (במדבר כז, א) "גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחת מנשה בן יוסף". וכן כתוב (במדבר לב, מ) "וינתן משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה". ויוסף הוא הצדיק יסוד עולם, שעליו נאמר בזהר (פנחס רלו) צדיק יסוד בו סוד. והוא מגלה את סודות התורה. וכן מצינו בזהר (פקודי רלד) "סוד הוי"ה ליראיו ובריתו להודיעם" מפני שהוא מקום שעומד לגלות. וכן יציאתו של גלעד שליט מהשבוי לעיני כל העולם בכבוד גדול, דומה ליציאת יוסף מהבור. מבירא עמיקתא לאיגרא רמה. וכן רואים שגלעד קשור למכיר בן מנשה, שנקרא מכיר על שם מכירת יוסף. וכן שמעתי בשם הרב נתנאל קקון שליט"א שהפסוק "ויוסף הוא השליט" בגימטריא גלעד בן אביבה שליט.